

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: p.o. stażysty Katarzyna Szymczak

z przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk oraz z art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

zgod wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt II K 90/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt XII jako datę popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk przyjmuje 29 maja 2017 r.,

b) w pkt XVI uchyla orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody:

- kwoty 1550 zł na rzecz pokrzywdzonej E. K.

- kwoty 950 zł na rzecz pokrzywdzonego S. G.

- kwoty 1000 zł na rzecz pokrzywdzonej I. K.

- kwoty 1400 zł na rzecz pokrzywdzonej P. S..

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 980 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 221/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt II K 90/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na uznaniu oskarżonego za winnego czynów z art. 286 § 1 kk oraz czynu z art. 217 § 1 kk, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyciągnięcie takiego wniosku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania</p>		

oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wszystkie dowody, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie, a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej zainicjowanej apelacją obrońcy oskarżonego nie dostrzegł powodów, które dawałyby faktyczne podstawy do podważania słuszności przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.

Konieczne jest jeszcze zwrócenie uwagi na fakt, że obrońca M. K. kwestionując ocenę dowodów nie podał jakie konkretnie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy czy doświadczenia życiowego miałyby zostać przy tym naruszone przez Sąd Rejonowy. Apelujący ograniczył się do zaprezentowania subiektywnego stanowiska, że ocena dowodów w kształcie dokonanej przez Sąd I instancji była błędna. Przypomnienia zatem wymaga, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną,

odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Warto w tym miejscu podkreślić, że Sąd I instancji z dużą skrupulatnością badał okoliczności zakupu psów będących przedmiotem zarzucanych oskarżonemu oszustw, starając się ustalić jak najwięcej informacji na temat sprzedawcy piesków, przedstawionej przez oskarżonego oferty, przebiegu samych transakcji oraz kondycji zdrowotnej zwierząt. To zaś, przy zachowaniu pełnego obiektywizmu pozwoliło Sądowi I instancji na inne, ograniczone określenie odpowiedzialności karnej M. K. w stosunku do zarzutów z aktu oskarżenia. W efekcie tych prawidłowych pod względem procesowym działań rozpoznawczych Sąd Rejonowy nie skazał oskarżonego za wszystkie zarzucane mu przestępstwa, wydając wyrok uniewinniający w zakresie pięciu czynów (pkt XIII). W każdym z wypadków gdzie pokrzywdzeni nie byli przekonani, że to właśnie od M. K. kupili psa, czy też podawali miejsce zakupu budzące wątpliwości czy odbyło się to u podsądnego i

z jego udziałem albo dowody z dokumentów nie wskazywały na oskarżonego jako sprzedawcę, Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego od tych czynów i ta część orzeczenia nie została zaskarżona na niekorzyść podsądnego. Ponadto, co istotne, w przypadku pozostałych przypisanych oskarżonemu dziesięciu czynów, Sąd I instancji dokonał zmiany ich opisu, przyjmując tylko jeden element sprawczy, a mianowicie, że wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd dotyczyło wykonania szczepień ochronnych psów. Powyższe dowodzi, że wydane przez Sąd I instancji orzeczenie zostało poprzedzone odpowiednio wnikliwą, obiektywną i wszechstronną weryfikacją materiału dowodowego. Przeciwnie stanowisko obrońcy w tej kwestii było dowodowo okrojone, jednostronne, a przez to nieprzekonujące.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność

<p>omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie było więc powodów by w toku postępowania odwoławczego ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, nie uwzględniając wszystkich okoliczności przemawiających na jego korzyść.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy podziela pogląd, że naruszenie art. 4 kpk nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy odwoławczej. Przepis ten określa bowiem ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt IV KK 103/19, Legalis nr 2213421). obrońca M. K. nie sprostował wskazanemu wyżej obowiązкови, gdyż we wniesionym środku odwoławczym nie powiązano zarzuconej obrazy zasady obiektywizmu z art. 4 kpk z naruszeniem konkretnych przepisów proceduralnych. Analiza akt sprawy, a w szczególności treści</p>		

wyroku oraz jego uzasadnienia, nie dawała zaś podstaw by przyjąć, że Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie jedynie na dowodach niekorzystnych dla podsądnego. W tym miejscu Sąd Okręgowy odwołując się do rozważań poczynionych powyżej w pkt 3.1., uważa, że jest wręcz przeciwnie gdyż Sąd I instancji uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Skutkiem tego w pięciu przypadkach, wobec braku dowodów co do sprawstwa oskarżonego, zapadł przecież wyrok uniewinniający. Nie stanowiło natomiast naruszenia zasady obiektywizmu, że pewnym dowodom, w tym części wyjaśnień M. K., odmówiono cechy wiarygodności, gdyż zachowano przy tym wszelkie wymogi z art. 7 kpk,.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna nie potwierdziła

<p>wskazań obrońcy jakoby Sąd Rejonowy uwzględnił jedynie okoliczności niekorzystne dla M. K.. Wobec tego nie było podstaw by w kwestionowanym w związku z tym zakresie dokonywać oczekiwanych zmian zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3-3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W przypadku tego zarzutu również niezbędnym jest kilka zdań teorii. Otóż w przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regulę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej</p>		

oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625).

W rozpatrywanej sprawie, w zakresie, którego dotyczy apelacja obrońcy, Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów aby po dokonaniu ich oceny poczynić trafne i niewątpliwe ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu odwoławczego, w części skazującej nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. K.. W takich okolicznościach nie można się zgodzić z obrońcą by doszło do jakiegokolwiek naruszenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk. Sąd niższej instancji przypisał oskarżonemu odpowiedzialność karną jedynie w tych wypadkach, w których było możliwe jednoznacznie ustalenie w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy sprawstwa i winy oskarżonego.

Niezbędna jest jeszcze uwaga, że nie jest prawidłowym jednoczesne podnoszenie naruszenia art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk, jak to ma miejsce w przypadku rozpatrywanej apelacji obronnej. Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

<p>z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzyga się na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk. Nie bez znaczenia w kontekście poczynionych rozważań jest to, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku apelującego, w zaskarżonej części wyroku nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego zgodnie z zasadą in</p>		

<p>dubio pro reo. Nie było więc powodów by z tego powodu ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego w żaden z zawnioskowanych przez skarżącego sposobów.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.4.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. K. sprzedał psy pokrzywdzonym, podczas gdy nie ustalono w niniejszej sprawie, w sposób nie budzący wątpliwości, czy poszczególne zwierzęta sprzedał oskarżony, czy jego syn A. K., który w tym samym miejscu, gdzie oskarżony, prowadzi również hodowlę psów, w szczególności w odniesieniu do pokrzywdzonych J. P., która twierdziła, że przekazywała pieniądze młodszemu mężczyźnie, A. B., która nie była pewna, czy zakupiła psa u oskarżonego, nie jest pewna co do adresu zakupu, nie zna nazwiska sprzedającego, a pieniądze odbierał młodszy mężczyzna i również on wypisywał pokwitowanie, jeden i drugi mężczyzna mówił, że nie ma możliwości, żeby zejść z ceny, P. S. oraz innych pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Każdy z dziesięciu pokrzywdzonych, w tym również J. P., A. B. oraz P. S. rozpoznali oskarżonego M. K. albo w trakcie okazania im tablicy podglądowej zawierającej wizerunek podsądnego, albo też bezpośrednio na rozprawie, jako osobę od której nabyły psa. Nie ma więc żadnych wątpliwości, że osobą sprzedającą psy poszczególnym</p>		

pokrzywdzonym był właśnie M. K., a nie jego syn A. prowadzący hodowlę psów tej samej rasy pod tym samym adresem. Prawdą jest, że składając zeznania świadek J. P. podała, że pieniądze za szczeniaka przekazała młodszemu mężczyźnie (pewnie A. K.), jednak obrońca już nie dodała, że ten przekazał je w obecności pokrzywdzonej oskarżonemu. Z kolei A. B. rzeczywiście nie pamiętała adresu gdzie doszło do zakupu psa, nie pamiętała nazwiska sprzedającego, a pieniądze przekazała młodszemu mężczyźnie (synowi podsądnego), jednakże wyraźnie zaznaczyła, że pokwitowanie wypisał starszy mężczyzna (M. K.) i kluczowe jest, że to właśnie oskarżony podpisał się na pokwitowaniu znajdującym się w aktach sprawy potwierdzającym wpłatę pieniędzy za psa. Dlatego prawidłowe było ustalenie, że A. B. psa sprzedał właśnie M. K.. Nadto pokrzywdzona rozpoznała wizerunek oskarżonego jako osoby, która wypisała w jej obecności pokwitowanie. W zakresie pozostałych pokrzywdzonych wskazania obrońcy były już mocno uogólnione, sprowadzając się do stwierdzenia, że nie ustalono w sposób nie budzący wątpliwości, że to właśnie oskarżony sprzedał tym osobom szczeniaki. Z uwagi na brak bardziej precyzyjnego uzasadnienia omawianego zarzutu w odniesieniu do pozostałych pokrzywdzonych (poza J. P. i A. B.) Sąd Okręgowy nie miał punktu zaczepienia aby szczegółowiej odnieść się do tej części zarzutu. W związku z tym wystracające jest tu wskazanie, że zebrany materiał dowodowy, bezbłędnie przez Sąd Rejonowy oceniony jako wiarygodny, w tym w szczególności zeznania pokrzywdzonych, pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że

<p>sprzedawcą psów wymienionych w zaskarżonej części wyroku był M. K.. Uszczegółowienie stanowiska co do kwestii identyfikacji oskarżonego jako sprzedawcy szczeniąt bez szczepień ochronnych nastąpi zaś poniżej, tam gdzie apelujący sformułował osobne zarzuty w tym temacie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie osoby, która sprzedała poszczególne szczenięta pokrzywdzonym były prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. K. sprzedawał szczeniaki różnych</p>	<p># zasadny</p>

ras, które wbrew jego zapewnieniom nie były objęte opieką weterynaryjną i gdyby kupujący mieli świadomość tego, że psy zostały zaszczepione przez przypadkową osobę, to nie dokonaliby ich zakupu i transakcje nie doszłyby do skutku oraz, że psy były szczepione przez nieustalonego znajomego oskarżonego, który nie był lekarzem weterynarii, przez co wprowadzał w błąd pokrzywdzonych co do wykonania szczepień ochronnych psów, podczas gdy szczeniaki były objęte opieką weterynaryjną, oskarżony nigdy nie wyjaśnił, iż osoba szczepiąca psy nie była weterynarzem, a podczas transakcji zakupu psa, kupujących interesował jedynie ewentualnie fakt czy zwierzę zostało zaszczepione i nie prowadzono żadnych rozmów na temat osoby wykonującej to szczepienie lub pokrzywdzeni o szczepienie w ogóle nie pytali; pokrzywdzeni nie zarzucali oskarżonemu faktowi sprzedania im psa niezaszczepionego, bądź niewłaściwie zaszczepionego, a brak pieczętki może wskazywać na fakt, iż nie została ona przystawiona przez zapomnienie lub że pies został zaszczepiony przez osobę nie będącą weterynarzem i nie sposób więc przyjąć w tych okolicznościach, że szczepionka w ogóle nie została podana, bądź by została podana w sposób nieprawidłowy, tym bardziej, iż brak jest jakichkolwiek przepisów prawnych regulujących obowiązek przystawiania pieczętki przy szczepieniu zwierzęcia; podanie szczepionki w żaden sposób nie mogło wpłynąć na kondycję zdrowotną psów i uchronić je przed potencjalnym zagrożeniem i nawet prawidłowe szczepienie nie daje gwarancji, że zwierzę nie zachoruje, podobnie jak podanie tabletek na odrobaczenie; książeczki zdrowia psów zawierały oryginalne wklejki

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>opakowań szczepionek – odklejane z buteleczek ze szczepionką i w żadnej mierze nie wykazano w niniejszym postępowaniu aby były sfalszowane lub niedostępne na rynku szczepionek, a także by były one w niewłaściwy sposób przechowywane oraz niedostępne na rynku; oskarżyciel nie udowodnił w niniejszej sprawie, by szczepionki zostały podane w sposób nieprawidłowy i by wykonane szczepienie było nieważne; obowiązkowe w Polsce jest jedynie szczepienie zwierzęcia przeciwko wściekliźnie, zaś wszystkie pozostałe szczepienia są nieobowiązkowe, jedynie zalecane i nie ma również żadnych przepisów zabraniających hodowcom sprzedaży psa bez wykonania szczepień lub bez odrobaczenia; u niektórych psów, sprzedanych przez oskarżonego, ujawniły się schorzenia które nie miały żadnego związku z wykonaniem u tych zwierząt szczepień; szczepienie zwierzęcia nie jest usługą weterynaryjną w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004 r., nr 11, poz. 95); wszystkie psy zostały prawidłowo zaszczepione, co potwierdził świadek A. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należało poczynić uwagę dotyczącą formy przedstawienia tego zarzutu. Z racji znacznego rozbudowania argumentacji i nieuporządkowanej treści, zarzut stał się mało czytelny.</p> <p>Dla uzyskania jasności w kontrolowanej materii należało Sąd</p>		

Okręgowy w pierwszej kolejności zajął się poruszoną kwestią ustaleń dotyczącą zasadności przypisanej oskarżonemu M. K. czynności sprawczej polegającej na wprowadzeniu w błąd osób kupujących od niego psy co do wykonania szczepień ochronnych. Przede wszystkim zgodzić się należało z Sądem I instancji, że ze zgromadzonego materiału dowodowego zupełnie nie wynikało by szczeniaki wymienione w poszczególnych zarzutach miały zapewnioną przez oskarżonego jako hodowcy odpowiednią opiekę weterynaryjną, co należało wiązać bezpośrednio z wykonaniem szczepień ochronnych. Niezwykle istotne przy tym jest to, że oskarżony zapewniał w ogłoszeniach zamieszczanych w sieci internetowej (z którymi zapoznawali się pokrzywdzeni), iż oferowane przez niego szczenięta są zaszczepione. Tożsame zapewnienia ustne pojawiały się także w trakcie bezpośredniego kontaktu z pokrzywdzonymi kiedy to dochodziło do zakupu psa oraz w zapisach umowy kupna – sprzedaży, jeśli takowe były spisywane. Każdorazowo przy zakupie zwierzęcia oskarżony przekazywał nabywcy książeczkę zdrowia, w której przy wpisach o wykonanych szczepieniach u szczeniaka nie było pieczęci lekarza weterynarii tylko nieczytelny podpis. Sąd Okręgowy zgadza się z wnioskiem Sądu I instancji, że powyższe okoliczności nakazywały traktować zapisy o szczepieniu za nieważne, a sprzedawane przez oskarżonego szczenięta jako zwierzęta niezaszczepione. Bezdyskusyjnym jest, co podnosił apelujący, że jedynym szczepieniem obowiązkowym w Polsce dla psów są szczepienia przeciwko wściekliznie.

Te jednak wykonuje się dopiero po 3 miesiącu życia. Szczeniaki sprzedawane przez oskarżonego były zatem za małe by wykonać u nich szczepienie przeciwko wścieklicznie. W związku z tym, zapewnienia oskarżonego o tym, że oferowane przez niego szczenięta są zaszczepione należało traktować jako twierdzenia o zaszczepieniu psów szczepieniami określonymi w środowisku weterynaryjnym jako szczepienia zasadnicze, a więc m.in. przeciwko chorobie zakaźnej parwowirozie. Znajdowało to odzwierciedlenie w książeczkach o zdrowiu psa, które wedle wpisów w nich umieszczonych, miały dokumentować tego właśnie rodzaju szczepienia.

Obrona z dużą determinacją podnosiła brak regulacji prawnych nakazujących by szczepienie zwierzęcia było przeprowadzane wyłącznie przez lekarza weterynarii, wywodząc z tego wnioski przeciwne, a mianowicie, że szczepienie psa może przeprowadzić każdy. Sąd II instancji w żadnym stopniu nie podziela stanowiska obrońcy w tym zakresie. Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji dysponował silnym dowodem obciążającym oskarżonego w postaci opinii biegłych z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach, będących specjalistami z dziedziny weterynarii, którzy kategorycznie twierdzili, iż szczepienie każdorazowo wykonuje lekarz weterynarii lub technik weterynarii pod nadzorem lekarza weterynarii, a czynność taka polega na wykonaniu podskórnej iniekcji przy użyciu komercyjnej szczepionki. Jeżeli chodzi o standardy i wymogi wykonywania

szczerpień ważne jest to jakie zasady w tym zakresie panują i są stosowane w środowisku lekarzy weterynarii oraz hodowców zwierząt, a te właśnie zasady powszechnie obowiązujące i restrykcyjnie przestrzegane przez rzetelnych hodowców psów wskazują, że kalendarz szczepień danego szczeniaka wyznacza lekarz weterynarii po zbadaniu psa i zebraniu wywiadu o nim, a następnie w wyznaczonych wcześniej terminach szczepienia te przeprowadza tenże lekarz weterynarii, w żadnym wypadku ktoś przypadkowy. Co należy też w tym miejscu mocno podkreślić bo mało na temat podał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, konieczność konsultacji ze specjalistą lekarzem weterynarii przed czynnością szczepienia wynika chociażby z tego, że dany szczeniak by móc być zaszczepionym musi być zdrowy (w szczególności nie może być zarażony w momencie szczepienia chorobą zakaźną, na którą jest wykonywane szczepienie), dlatego że podanie szczepionki w czasie kiedy szczeniak jest chory może przyspieszyć rozwój choroby i wpłynąć bardzo niekorzystnie na stan zdrowia psa. Nadto podanie szczepionki wiąże się z iniekcją podskórną, a więc jest to naruszenie tkanek ciała zwierzęcia. Nieprawidłowe wstrzyknięcie preparatu może spowodować niebezpieczeństwo dla zwierzęcia. Co więcej, po podaniu szczepionki mogą wystąpić niepożądane reakcje zwierzęcia, dlatego tak ważne jest by zwierzę było pod opieką lekarza weterynarii, który w sytuacji pojawienia się takiej niepożądanej reakcji organizmu psa wie jak zareagować. Wszystko powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że

szczepienia ochronne zwierząt może wykonać jedynie lekarz weterynarii lub technik weterynarii pod nadzorem lekarza weterynarii. Nadto,

przeanalizować należało (co zupełnie pominął obrońca), formuły w książeczce o zdrowiu psa wydawane przez oskarżonego M. K. każdorazowo pokrzywdzonym osobom, gdzie na stronach o szczepieniach podstawowych, wstępnych znajdowała się rubryka „podpis i pieczęć lekarza weterynarii”. To wskazywało bezspornie, że mogła poświadczyć wykonane szczepienie swoim podpisem jedynie osoba będąca lekarzem weterynarii. Logicznym przy tym jest, że wspomniany przez biegłych w opinii wymóg przybicia w książeczce zdrowia zwierzęcia pieczęci lub w przypadku jej braku czytelnego podpisu wynika z tego, iż jedynie wtedy możliwe jest zweryfikowanie osoby wykonującej szczepienie i sprawdzenie w przechowywanej przez nią dokumentacji, czy szczepienie rzeczywiście się odbyło i zostało przeprowadzone przez uprawnioną osobę i w prawidłowy sposób. W przypadku braku pieczęci i podpisu nieczytelnego, a tak to wyglądało w badanej sprawie, sprawdzenie tych okoliczności było niemożliwe, przez co szczepienie potwierdzone w ten sposób uznaje się za nieistniejące.

W związku z powyższym bezprzedmiotowym byłoby udowadnianie, że szczepienia w stosunku do psów wymienionych w wyroku zostały wykonane w sposób nieprawidłowy. Skoro wszystkie te szczepienia uznać trzeba za nieistniejące, to nie ma zupełnie znaczenia czy i w jaki sposób szczepionka mogła

zostać podana. obrońca sugerował też, że do nieprzystawienia pieczęci mogło dojść wskutek zapomnienia, zupełnie przy tym abstrahując, że sam oskarżony, który przecież miał zadbać o szczepienia, podawał, iż osobą szczepiącą był jego znajomy, bez podania jego danych personalnych. Znamienne jest zatem, że oskarżony nawet w procesie nie zdecydował się ujawnić tej osoby, do czego oczywiście korzystając ze swoich uprawnień procesowych miał prawo, ale organy sądowe miały jednak możliwość poddania krytycznej ocenie jego „unikowych” w tym zakresie wyjaśnień. Zaznaczyć też przy tej okazji trzeba, że problematyczne w tej sprawie nie były wklejki z numerami poszczególnych szczepionek i datą ich ważności w książeczkach zdrowia psów, a nie przyjęto także by szczepionki wskazane w książeczkach były nielegalne czy rodzajowo nieodpowiednie. Okoliczność ta podobnie jak sposób wykonania tychże szczepień nie musiała być badana w tej sprawie albowiem z uwagi na uchybienia w zakresie potwierdzenia wykonania szczepienia ochronnego, szczepienia te uchodziły za nieważne, tak jakby nie zostały wykonane.

Idąc dalej, skarżący wiele uwagi poświęcił wykazaniu, że pokrzywdzeni przy zakupie psa nie pytali o to kto wykonał szczepienie ochronne u danego szczeniaka. Wbrew wskazaniom obrońcy podniesiona okoliczność nie znosiła wcale czynności sprawczej wprowadzenia w błąd, będącej znamieniem przestępstwa oszustwa. Odnosząc się do tego należy podnieść, iż oskarżony M. K. ogłaszał się i przedstawiał jako hodowca psów,

zatem z założenia profesjonalista, posiadający odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie zajmowania się szczeniętami. Pokrzywdzeni, co wynika z ich zeznań, takiej wiedzy nie mieli zamierzając nabycie psa. Kupując zwierzę bezpośrednio od hodowcy zakładali zatem, że szczeniaki miały zapewnioną opiekę, w tym weterynaryjną. Warto w tym miejscu wskazać potwierdzające te słowa zeznania jednego z pokrzywdzonych-świadka Ł. B., który zeznał, że na OLX w ogłoszeniu oskarżonego było, że psy są po przeglądzie weterynaryjnym. Znajdujące się w ogłoszeniach, jak i przekazywane ustnie zapewnienia o posiadaniu przez psy szczepień ochronnych były zatem dla nabywców jednoznaczne z tym, że szczepienia takie rzeczywiście zostały prawidłowo wykonane, tj. przez uprawnioną osobę i w sposób zgodny z powszechnie obowiązującymi wymaganiami. Nie dziwi w takiej sytuacji, zważywszy też na pośpieszne przekazywanie psów, gdzie oskarżony nie wchodził w szerokie rozmowy o hodowli, że pokrzywdzeni nie dopytywali sami z siebie o personalia osoby wykonującej szczepienie, uznając otrzymane książeczki o zdrowiu psa za wystarczające potwierdzenie tej czynności. Sąd odwoławczy uważa, że okoliczność ta w żadnym razie nie wyklucza sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów z art. 286 § 1 kk. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił bowiem na jednoznaczne ustalenie, że w każdym z przypadków jakie zostały podsądnemu przypisane w zaskarżonym wyroku zapewniał on pokrzywdzonych o wykonaniu u szczeniąt szczepień ochronnych, wbrew faktycznych ku temu

podstaw. Takim zachowaniem M. K. wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do wykonania szczepień ochronnych.

Irrelevantne dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego pozostawało to, czy prawidłowo podana szczepionka uchroniłaby psa przed zachorowaniem. Sąd Rejonowy nie przypisał bowiem M. K. wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd co do stanu zdrowia psa. Dlatego też twierdzenia obrońcy podnoszone w tej kwestii pozostają bez znaczenia dla oceny prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia. W apelacji znalazło się stwierdzenie, że pokrzywdzeni nie zarzucali oskarżonemu faktu sprzedania im psa niezaszczepionego, bądź niewłaściwie niezaszczepionego. Tymczasem nie ma znaczenia co zarzucali podsądnemu pokrzywdzeni tylko jakie zachowanie zostało mu przypisane w zaskarżonym wyroku w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy, który pozwolił Sądowi I instancji na ustalenie, także przy pomocy zeznań świadków, że doszło do wyczerpania wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Obrońca negował jeszcze osobno by oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał, iż osoba szczepiąca psy nie była weterynarzem. Sąd Okręgowy ustosunkowując się do tego elementu zarzutu stwierdza, że faktycznie w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2019 r. oskarżony podał jedynie: „ja mam osobiście znajomego, który mi te szczepionki przywozi i szczepi psy”. Nie wynika z tego czy osoba, o której mówił podsądny była lekarzem weterynarii, czy też nie. Okoliczność

ta jest jednak bez znaczenia, podobnie jak zapewnienia świadka A. K. o tym, że wszystkie sprzedawane z hodowli ojca psy były zaszczepione. Jak bowiem wynika z przedstawionych powyżej rozważań, niepotwierdzenie wykonania szczepienia u poszczególnych szczeniąt z powodu braku pieczęci lub czytelnego podpisu lekarza weterynarii wykonującego szczepienie powodują, że wszystkie te szczepienia są nieważne, czyli tak jakby ich nie było. W konsekwencji, na podstawie wyjaśnień oskarżonego oraz wspierających je zeznań syna A. K. nie sposób było ustalić rzecz przeciwną, mianowicie, że w rzeczywistości takie szczepienia zostały wykonane i kto tego dokonał, a zatem też tego, że sprzedawane pokrzywdzonym szczeniaki były w ogóle objęte opieką weterynaryjną.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadnie również obrona twierdziła, że szczepienie psa nie jest usługą weterynaryjną w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004 r., nr 11, poz. 95). Usługa ta to przecież wedle ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. O zakładach leczniczych dla zwierząt (art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2) czynność mająca na celu zachowanie zdrowia zwierząt, w tym w szczególności badanie i zapobieganie chorobom. Szczepienia przeciwko chorobom zakaźnym bez wątpienia należą do profesjonalnych działań mających na celu utrzymanie zwierzęcia w zdrowiu, zapobieganiu chorobom zwierząt. Pomocniczo warto też wskazać, iż w myśl art. 6 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. O ochronie zwierząt, zabronione jest dokonywanie

zabiegów na zwierzętach przez osoby nieposiadające wymaganych uprawnień. Zabiegiem takim, czynnością lekarsko-weterynaryjną jest z całą pewnością podanie szczepionki polegające na wykonaniu iniekcji podskórnej, co też potwierdzali biegli opiniujący w przedmiotowej sprawie.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała żadnych błędów po stronie Sądu Okręgowego w zakresie ustalenia zachowań oskarżonego jakich dopuścił się on w czasie inkryminowanych zdarzeń, stanowiących czynności sprawcze przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie poszczególnych zachowań jakich dopuścił się M. K., poczynione przez Sąd Rejonowy były prawidłowe,

a przeciwne wskazania obrońcy okazały się nieuzasadnione.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony sprzedał pokrzywdzonej A. B. psa rasy B., podczas gdy oskarżony nigdy nie sprzedawał psów tej rasy, co potwierdził świadek A. K..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie, w tym w szczególności zaskarżające na wiarę zeznania A. B., pozwolił na ustalenie, że w dniu 23 maja 2017 r. pokrzywdzona wraz z wnuczką przyjechała do miejsca zamieszkania M. K. i kupiła od niego szczeniaka rasy B.. Okoliczność tę dodatkowo potwierdza znajdujące się w aktach sprawy pokwitowanie sporządzone w obecności pokrzywdzonej przez podsądnego potwierdzające zakupienie przez A. B. w dniu 23 maja 2017 r. psa za kwotę 1.200 zł. Nadto pokrzywdzona po okazaniu jej tablicy poglądowej rozpoznała wizerunek oskarżonego jako osoby, która pokwitowała jej zakup szczeniaka. Wykazane jest więc ponad wszelką wątpliwość, że A. B. nabyła psa właśnie od M. K. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy nie badał w żaden sposób skąd podsądny miał szczeniaka rasy B., którego następnie sprzedał A. B.. Podsądny mógł tego psa od kogoś wcześniej uzyskać, dlatego nie musiał wcale prowadzić hodowli psów tej konkretnie rasy by zaoferować go pokrzywdzonej, jak błędnie zakładał podnoszący</p>		

<p>ten zarzut apelujący obrońca. Dlatego też przy przyjęciu nawet nieprowadzenia przez oskarżonego hodowli psów rasy B. wcale wykluczało to jego sprawstwa w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę A. B..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony sprzedał A. B. psa rasy B. były prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony sprzedał psa pokrzywdzonemu Z. C. w G., podczas gdy brak jest jakiegokolwiek, nie budzącego wątpliwości dowodu, iż</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	to oskarżony był osobą sprzedającą psa, tym bardziej, że na osobę oskarżonego wskazuje jedynie sam pokrzywdzony, który podał, iż osoba, do której dzwonił z ogłoszenia podawała, że jest spod P., podczas gdy oskarżony zamieszkuje w G. pod W. a pokrzywdzony nie posiada żadnego pokwitowania czy umowy zakupu zwierzęcia.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Dowodem świadczącym o tym, że Z. C. nabył psa od M. K. są uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego. Żaden z przepisów kodeksu postępowania karnego nie stoi na przeszkodzie by przypisać sprawcy odpowiedzialność karną za zarzucany mu czyn w oparciu o jeden tylko dowód, jeżeli w toku weryfikacji materiału dowodowego można go uznać za wiarygodny. Brak pokwitowania, czy umowy zakupu zwierzęcia, o których wspomina skarżący, nie wyklucza w żaden sposób sprawstwa i winy M. K.. Już Sąd I instancji bowiem ustalił, że oskarżony wydawał pokwitowania, czy umowy sprzedaży jedynie w sytuacji kiedy nabywca się tego domagał. Z. C. nie poprosił o wystawienie takich dokumentów. Ponadto z jego zeznań wynika wprost, że spotkanie z oskarżonym trwało bardzo krótko i sprowadzało się właściwie do przekazania psa i odebrania pieniędzy, więc pokrzywdzony nawet nie miał czasu by zastanowić się czy potrzebuje jakieś dokumenty potwierdzające zakupienie zwierzęcia i czy nie byłoby racjonalnym mieć pisemne potwierdzenie takiej transakcji. Dla przyjęcia odpowiedzialności karnej podsądnego bez znaczenia		

<p>pozostawało także wskazanie przez pokrzywdzonego, że osoba do której dzwonił z ogłoszenia podawała, że jest spod P.. Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że wystawiając ogłoszenia w sieci internetowej oskarżony podawał w nich różne swoje lokalizacje. Rozmawiając więc z tym pokrzywdzonym M. K. mógł faktycznie powiedzieć, iż jest spod P. (co zresztą nie jest określeniem precyzyjnym), choć w rzeczywistości mieszka w G. pod W.. Zwykle zresztą o W. mówi się, że leży koło P., zatem stwierdzenia te w żadnym razie nie wykluczały zasadności ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony sprzedał psa Z. C., co nastąpiło w G., były prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej</p>		

żadnych powodów do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzonego S. G. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, podczas gdy choroba psa nie miała żadnego związku z pojawieniem się u psa objawów, zażądał od oskarżonego podpisania umowy, w której potwierdził, iż nie zgłasza żadnych uwag do stanu zdrowia zwierzęcia, zaś brak jest dowodów, że oskarżony nie odrobaczył psa, choć nawet podanie tabletki na odrobaczenie nie chroni psa w 100 % przed chorobą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszej kolejności konieczne jest podkreślenie tej okoliczności, że Sąd Rejonowy w żadnym z czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku nie przyjął aby M. K. wprowadził któregośkolwiek z pokrzywdzonych w błąd co do stanu zdrowia psa. Taka czynność sprawcza z zarzutów aktu oskarżenia została wyeliminowana przez Sąd I instancji z opisu czynów przypisanych podsądnemu. Ponadto, Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne wcale nie przyjmował, że choroby psów jakie wystąpiły u nich w krótkim czasie od sprzedania ich przez oskarżonego były wynikiem braku szczepień ochronnych przeciwko chorobom zakaźnym. W takiej sytuacji kwestia tego, czy psy od M. K. zakupione przez pokrzywdzonych</p>		

zachorowały i z jakiego powodu było bez znaczenia dla możliwości przypisania mu odpowiedzialności karnej za przestępstwa z art. 286 § 1 kk polegające na wprowadzeniu w błąd co do wykonania szczepień ochronnych u psów. Podobnie irrelevantne było to, że S. G. dzień po zakupieniu psa podpisał z podsądnym umowę sprzedaży i potwierdził w niej, że nie zgłasza żadnych uwag do stanu zdrowia zwierzęcia. Oświadczenie takie ze strony pokrzywdzonego nie ma żadnego wpływu na to, że oskarżony w istocie wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do wykonania u zakupionego psa szczepień ochronnych, kiedy w rzeczywistości szczepienie, które można byłoby uznać za ważne nie zostało wykonane. Dla pokrzywdzonego S. G. ważna była kwestia szczepień wykonanych u zakupionego psa, a w umowie z dnia 15 sierpnia 2017 r. oskarżony m.in. potwierdził nieprawdziwie, że szczepienie zostało zaszczepione (k. 276). Błędnie przy tym apelujący ograniczył się do badania ustalenia, że u psa weterynarz stwierdził zarobaczenie, gdyż pies był też zarażony wysoce zakaźną chorobą C. (karta wizyty, k. 275).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził S. G. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzoną K. J. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, podczas gdy nie jest znana przyczyna zgonu psa, gdyż lekarz weterynarii stwierdził u psa zatrucie, a podał leki na odrobaczenie i zgon psa według lekarza mógł być reakcją na podanie tych leków.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przedmiotowy zarzut oparto na tych samych założeniach co omówiony wyżej w pkt 3.8. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Obrońca ponownie negując trafność ustalenia co do tego, że M. K. wprowadził pokrzywdzoną (tu K. J.) w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa zasadza zarzut na okoliczności nieistotnej dla ustalenia wskazanego		

<p>faktu. Skarżący argumentował w tym przypadku, że nieznana jest przyczyna zgonu psa rasy P. choć ten przykry skądinąd skutek nie pozostawał w związku przyczynowo-skutkowym z przypisanym M. K. czynem i jego odpowiedzialnością karną za przestępstwo z art. 286 § 1 kk polegające na wprowadzeniu tej pokrzywdzonej w błąd przy zakupie zwierzęcia co do wykonania szczepień ochronnych, o których przeprowadzeniu zapewniał podsądny. Przyczyna zgonu psa nie wchodziła zatem w zakres ustaleń wypełniających znamiona czynu podsądnego, przez to nie było potrzeby prowadzenia dodatkowych czynności dowodowych mających na celu ustalenie tej okoliczności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylene pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził K. J. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono</p>		

w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.10.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzoną I. K. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, zaś pies żyje, a pokrzywdzona podpisała umowę, w której potwierdziła, iż nie zgłasza żadnych uwag do stanu zdrowia zwierzęcia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca oskarżonego ponownie, podobnie jak w omówionych już w pkt 3.8. oraz 3.9. zarzutach, neguje trafność ustalenia faktycznego o wprowadzeniu w błąd I. K. co do wykonania szczepień ochronnych sprzedanego jej psa poprzez odwoływanie się do okoliczności zupełnie nieistotnych i ubocznych względem tej okoliczności faktycznej. Sąd Rejonowy nie przypisał podsądnemu odpowiedzialności karnej za sprzedaż chorego psa, dlatego też to czy pies przekazany I. K. żyje jest tu bez znaczenia. Nie wpływa to bowiem w żaden sposób na ustalenie, że oskarżony wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do wykonania u oferowanego jej szczeniaka szczepień ochronnych na choroby zakaźne, choć zapewniał o tym fakcie zarówno w ogłoszeniu jak i ją bezpośrednio przy sprzedaży, a w rzeczywistości piesek nie miał przeprowadzonych szczepień przez weterynarza, które w świetle</p>		

powszechnie obowiązujących zasad mogłyby zostać uznane za ważne.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził I. K. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.11.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzonego Ł. B. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, podczas gdy choroba psa nie miała żadnego związku z wykonaniem szczepień, gdyż pies był zarobaczony, zaś brak dowodu, iż oskarżony nie odrobaczył psa, choć nawet podanie tabletki na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	odrobaczenie nie chroni psa w 100 % przed chorobą.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten jest w swej treści bardzo zbliżony do zarzutu omówionego pod pkt 3.8., różni się jedynie wskazaniem innego pokrzywdzonego. By nie powtarzać argumentów przedstawionych i omówionych w pkt 3.8. Sąd Okręgowy odsyła to tej części uzasadnienia ograniczając się jedynie w tym miejscu do stwierdzenia, że ustalenie faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy o wprowadzeniu pokrzywdzonego Ł. B. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i opierało się w całości o wiarygodny materiał dowodowy. Dodać jedynie warto, że dla pokrzywdzony wyraźnie sam zaznaczył, że dla niego oferowany do sprzedaży pies miał być „po przeglądzie weterynaryjnym”, co oddaje istotę problemu i oszukańczy charakter tej umowy, niekorzystny dla kupującego,		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził Ł. B. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.12.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzoną P. N. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, podczas gdy pokrzywdzona zeznała, że odnośnie kupowania psa, o nic oskarżonego nie pytała.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
To kolejny zarzut oparty na nieprawidłowych założeniach, jak poprzednie, rozstrzygnięte powyżej. To bowiem, że pokrzywdzona P. N. wskazała w swoich zeznaniach, że przy zakupie psa od oskarżonego o nic go nie pytała nie miało znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonemu czynności sprawczej w postaci wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa. W ogłoszeniu, na które		

odpowiedziała P. N. znajdowała się informacja, że oferowane szczenięta są zaszczepione i odrobaczone. Takie zapewnienie zaprezentowane w ogłoszeniu internetowym wywołuje u osób zainteresowanych zakupem psa uzasadnione okolicznościami przekonanie, że szczeniak był w sposób odpowiedni zaszczepiony, przez upoważnioną do tego osobę, zatem został też wcześniej zbadany przez weterynarza. Pokrzywdzona po zapoznaniu się z treścią ogłoszenia mogła zatem nie widzieć potrzeby dopytania o kwestię szczepień psa uznając to za okoliczność jednoznaczną. Nie ulega jednak żadnej wątpliwości dla Sądu Okręgowego, że M. K. także tą pokrzywdzoną wprowadził w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa, ponieważ mimo jego zapewnień zawartych w ogłoszeniu szczeniak nie miał wykonanych takich szczepień, które można by uznać za ważne. Znamiennym jest, że P. N. podkreśliła, że nie kupiłaby od oskarżonego psa wiedząc, że nie był on szczepiony. Jasne jest, że dla pokrzywdzonej okoliczność ta miała istotne znaczenie i była brana pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o zakupieniu szczeniaka.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził P. N. w bład co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.13.	Bład w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzoną P. S. w bład co do wykonania szczepień ochronnych psa, podczas gdy choroba psa nie miała żadnego związku z wykonaniem szczepień, gdyż u psa stwierdzono świerzbowca i pies nadal żyje, a nadto pokrzywdzona świadomie zakupiła psa, który jej zdaniem był zapchlony, miał szorstką sierść i długie pazurki.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut cechują tożsame mankamenty jak te omówione już w pkt 3.9. oraz 3.10. By nie powtarzać tych samych argumentów przedstawionych powyżej należy odesłać to tych części uzasadnienia. Dodać jedynie można, że wygląd psa, to że był wizualnie zaniedbany nie oznaczało, że pokrzywdzona godziła		

<p>się wziąć psa, który nie został zaszczepiony, nie był odrobaczony, a co za tym idzie, takiego którego stan zdrowia nie został oceniony przez weterynarza. W związku z powyższym, ustalenie faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy o wprowadzeniu pokrzywdzonej P. S. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i opierało się w całości na wiarygodnym materiale dowodowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenia faktyczne co do tego, że oskarżony wprowadził P. S. w błąd co do wykonania szczepień ochronnych psa było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.14.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony naruszył nietykalność cielesną P. N. w ten sposób, że przed bramą posesji przy ul. (...) w G. rozpylił gaz pieprzowy kierując go w twarz pokrzywdzonej, podczas gdy oskarżony nie popełnił przestępstwa z uwagi na fakt, iż działał w obronie koniecznej, odpierając bezprawny zamach na dobro chronione prawem w postaci swojego zdrowia i życia w obliczu gróźb kierowanych przez pokrzywdzoną odnośnie spalania domu oskarżonego oraz wdzierania się na teren posesji oskarżonego, co spowodowało również telefoniczną interwencję oskarżonego na Policji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Dla przyjęcia zgodnie z twierdzeniami apelującego, że oskarżony w trakcie zdarzenia jakie miało miejsce dnia 29 maja 2017 r. działał w ramach kontratywu obrony koniecznej należałoby w pierwszej kolejności ustalić w oparciu o materiał dowodowy, że M. K. używając wobec P. N. gazu pieprzowego odpierał bezpośredni i bezprawny zamach na dobro chronione prawem. Zdaniem Sądu Okręgowego takich ustaleń w kontrolowanym przypadku nie sposób poczynić. Niewątpliwym jest i co uwzględnił Sąd Rejonowy, że P. N. gdy zjawiała się pod posesją oskarżonego, a ten nie chciał z nią porozmawiać na temat sprzedanego jej psa, zachowywała się w sposób wyzywający, tzn. krzyczała, trąbiła klaksonem w samochodzie,</p>		

a na koniec podjęła próbę przejścia przez ogrodzenie posesji podsądnego wraz z przypadkowo przybranym mężczyzną, którego poprosiła o pomoc. Takiego zachowania nie sposób było ocenić jako bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie M. K.. Jedynym bowiem celem jaki przyświecał P. N. było porozumienie się z oskarżonym i odzyskanie pieniędzy za zakupionego u niego psa, u którego z powodu zakażenia parwowirozą, kilka dni po zakupie nastąpił zgon. Materiał dowodowy nie pozwalał przyjąć by kolejne czynności podejmowane przez pokrzywdzoną miały na celu dokonanie zamachu na życie lub zdrowie oskarżonego. M. K. nie miał podstaw by realnie obawiać się P. N., a użycie przez niego gazu pieprzowego miało za zadanie odstraszenie pokrzywdzonej i spowodowanie by odjechała ona spod domu oskarżonego. Takiego niebezpieczeństwa po stronie oskarżonego nie stwierdziła też lokalna Policja, do której oskarżony telefonował, na gorąco, w trakcie incydentu, skoro odmówiono przyjazdu na wezwanie. Użycie gazu wobec P. N. z całą pewnością nie było formą odpierania bezpośredniego zamachu na dobro podsądnego w postaci życia lub zdrowia. Można jedynie tu było rozważać naruszenie miru domowego. Warto w tym miejscu dodać, iż ocena zamiaru oskarżonego, w tym ustalenia co do ewentualnego jego działania w warunkach obrony koniecznej – winny zostać ocenione nie tylko w oparciu o analizę wyjaśnień oskarżonego, ale poprzez pryzmat wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zamiar bowiem, choć istnieje tylko w świadomości

sprawcy, podlega identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, a więc z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II AKa 244/18, Legalis nr 1865606). Zgromadzony w badanej sprawie materiał dowodowy, w formie ocenionej prawidłowo przez Sąd meriti, nie pozwalał na przyjęcie takich ustaleń faktycznych, które prowadziłyby do oczekiwanego przez obrońcę wniosku, że oskarżony podczas incydentu z dnia 29 maja 2017 r. działał w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na jego życie i zdrowie. Tak więc nie wystąpił tutaj kontratyp obrony koniecznej. Warto jeszcze podkreślić, że prowokacyjne zachowania pokrzywdzonej jakie miały miejsce w trakcie inkryminowanego zdarzenia należycie zostały dostrzeżone i wzięte przez Sąd Rejonowy pod uwagę jako zachowania wyzywające w rozumieniu art. 217 § 2 kk. To zaś spowodowało bardzo wyważoną decyzję o odstąpieniu od wymierzenia M. K. kary za przypisane mu przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej P. N..

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylene pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Ustalenie faktyczne co do tego, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną P. N. rozpylając gaz pieprzowy w kierunku jej twarzy było prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie stwierdzono w trakcie kontroli instancyjnej żadnych powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.15.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk poprzez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia wyrządzonych szkód poprzez zapłatę kwot:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 1.150 zł na rzecz pokrzywdzonej J. P., - 1.200 zł na rzecz pokrzywdzonej A. B., - 900 zł na rzecz pokrzywdzonego Z. C., - 1.550 zł na rzecz pokrzywdzonej E. K., - 950 zł na rzecz pokrzywdzonego S. G., - 1.500 zł na rzecz pokrzywdzonej K. J., 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- 1.000 zł na rzecz pokrzywdzonej I. K.,</p> <p>- 1.100 zł na rzecz pokrzywdzonego Ł. B.,</p> <p>- 1.250 zł na rzecz pokrzywdzonej P. N.,</p> <p>- 1.400 zł na rzecz pokrzywdzonej P. S.</p> <p>Podczas gdy w poszczególnych przypadkach, tj. odnośnie pokrzywdzonych E. K., S. G., I. K. i P. S. psy żyją, zaś pokrzywdzeni nie wykazali w żaden sposób wysokości w postaci ewentualnych kosztów leczenia zwierzęcia, a z uwagi na okoliczność, iż nie doszło do śmierci psów, nie ponieśli szkody w postaci kosztów ich zakupu, której wysokość również nie została w żaden sposób udowodniona, zaś odnośnie pokrzywdzonej E. K. pokrzywdzona podała, iż oskarżony proponował jej oddanie mu psa i zwrot wpłaconych pieniędzy, z której to możliwości pokrzywdzona jednak nie skorzystała.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca oskarżonego miał rację, że Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami z art. 286 § 1 kk nie uwzględnił i nie rozważył należycie tego, że nie wszyscy pokrzywdzeni utracili zakupione od oskarżonego psy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że na dziesięć czynów dokonanego oszustwa, cztery psy nadal żyją i są w posiadaniu pokrzywdzonych</p>		

(z pkt IV, VI, VII i X). Okoliczność ta miała znaczenie, gdyż orzeczono obowiązek zwrotu sum jakie pokrzywdzeni zapłacili oskarżonemu przy zakupie psa. Skoro część zwierząt nadal żyje to ich właściciele nie ponieśli szkody związanej z ich nabyciem oraz zapłatą umówionej ceny. Taka szkoda wystąpiła jedynie w przypadkach kiedy zakupione bez szczepień ochronnych zwierzęta straciły życie. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że psy nabyte przez E. K., S. G., I. K. oraz P. S. żyją, a stwierdzone u nich choroby udało się wyleczyć. Rację miał tu także obrońca podnosząc, że oskarżony zaproponował E. K. oddanie psa i zwrot oddanych pieniędzy, z której to możliwości pokrzywdzona nie skorzystała. Okoliczności te, nie dostrzeżone przez Sąd I instancji stanowiły przeszkodę dla orzeczenia środka kompensacyjnego od oskarżonego. Nakładając obowiązek naprawienia szkody względem tych pokrzywdzonych Sąd Rejonowy dopuścił się więc obrazy prawa materialnego albowiem zastosował przepis art. 46 § 1 kk, choć nie było ku temu podstaw faktycznych i prawnych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanych mu czynów i w związku z tym uchylenie pkt XI, XIV, XV, XVI, XVII wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wskazane przez apelującego wnioski końcowe nie były skorelowane z treścią podniesionego zarzutu, a przez to mimo częściowego uznania omówionego zarzutu należało je ocenić jako niezasadne. Mając na względzie stwierdzone w tym miejscu uchybienia Sąd Okręgowy był uprawniony do zmiany zaskarżonego wyroku i nie było tu nawet podstaw procesowych z art. 437 § 2 kpk aby uchylać zaskarżony z tego powodu wyrok i sprawę kierować do ponownego rozpoznania. Dlatego też nastąpiła zmiana w pkt XVI poprzez uchylenie orzeczeń o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych: E. K., S. G., I. K. i P. S..</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>Do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 217 § 1 kk doszło w rzeczywistości w dniu 29 maja 2017 r.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>W toku kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy dostrzegł, że data popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 217 § 1 kk została oznaczona przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku w sposób nieprawidłowy. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień M. K. i zeznań P. N. wynika, że pokrzywdzona przyjechała pod dom oskarżonego dokładnie w dniu 29 maja 2017 r. i wtedy doszło do naruszenia jej nietykalności cielesnej. Możliwe zatem było precyzyjne ustalenie daty popełnienia przestępstwa. Tymczasem Sąd I instancji przyjął, że do popełnienia tego czynu doszło nieustalonego dnia</p>	

<p>w maju 2017 r. nie później jednak niż do dnia 25 maja 2017 r. Sąd Rejonowy sporządzając uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia sam przyznał, że doszło do błędnego określenie daty popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianami opisanymi w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji w pozostałej części utrzymano w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była niezasadność pozostałych zarzutów apelacji oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.</p>	
<p>o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.o.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w pkt XII jako datę popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk przyjęto dzień 29 maja 2017 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z uwagi na dostrzeżone przez Sąd odwoławczy z urzędu uchybienie odnośnie nieprawidłowego określenia przez Sąd Rejonowy daty popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 217 § 1 kk niezbędne było zmodyfikowanie zaskarżonego orzeczenia w pkt XII</p>	

poprzez przyjęcie, że miało ono miejsce dnia 29 maja 2017 r.	
o.o.12.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w pkt XVI uchylono orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kwoty 1550 zł na rzecz pokrzywdzonej E. K., - kwoty 950 zł na rzecz pokrzywdzonego S. G., - kwoty 1000 zł na rzecz pokrzywdzonej I. K., - kwoty 1400 zł na rzecz pokrzywdzonej P. S.. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzona w ramach podniesionego przez obrońcę zarzutu obrazy prawa materialnego art. 46 § 1 kk doprowadziła do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy niezasadnie nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody względem czterech spośród dziesięciu pokrzywdzonych przestępstwem z art. 286 § 1 kk. W tych bowiem przypadkach zakupione od oskarżonego psy żyją, co oznacza, że pokrzywdzeni nie ponieśli szkody z tytułu kosztów nabycia psa. Jedna z pokrzywdzonych – I. K. stwierdziła słuchana przed sądem w drodze pomocy prawnej, że nie chce od oskarżonego żadnych kosztów ale domaga się jego ukarania. Niezasadne było w tych zatem wypadkach orzekanie środka kompensacyjnego. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt XVI uchylając orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych E. K., S. G., I. K. oraz P. S..</p>	

<i>o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe

na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.

Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 980 zł. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw z art. 624 § 1 kpk, uzasadniających zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia całości kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu apelacyjnym.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak